

„добыешъ, „

„ — Надѣяся, отговори Прасковія че вѣрата ми ще мя избави, ще е слѣдний путь, дѣто на Сената ще отида, и вѣрно ще приематъ прошеніе-то ми; Богъ е всемогущій: да, положи ѿ она, като отъ дрошка-та слизаше, Богъ е всемогущій, и може, ако то е воля-та му, да насили желѣзнаго того человекъ, да ся наведе, и прошеніе-то ми да приеме. „ Гостопріемка-та, верху тая дума, много силно ся засмѣ, и Прасковія, като ся по утан отъ восхищеніе-то си, засмѣся и тя, ако и друго нѣщо съ това да не покажа, освѣнь мѣнїе-то си.

Като она изгледоваше статуя-та, содружница-та ѿ казваше, че Невскій мостъ, кой-то тамъ бѣ близо, турнлся на мѣсто-то си, и множество кола отхождаха на Васили-Островъ, и ся вращаха. „Имашъ ли, попыта я, превручително-то писмо за господина Л. * * *? азъ не барзамъ, и можа до врата-та му да тя заведе. „ Рано още бѣше, и Прасковія ся склони. Минаха моста: рѣка-та, коя-то предъ пятнадеситъ дни бѣ една поляна, отъ движимы ледове, сега като са исчисти отъ вснѣ снѣгове, и ся покры, отъ разны ледѣи, ваправи я пріятно да ся чуди; все въ